

Universitätsbibliothek Paderborn

Joannis Ludovici Schönleben, Carnioli Labacensis, SS. Theologiae Doctoris, Protonotarij Apostolici, Archi-Diaconi Carnioliae Inferioris. Horae Subsecivae Dominicales. Sive Discursus Sacri De Tempore ...

Cum quadruplici Indice I. Discursuum. II. Locorum Sacrae Scripturae. III.
Rerum & Verborum. IV. Historiarum & Mythologiarum

Pars Aestiva Et Autumnalis A Pentecoste Usque Ad Adventum. - Annexis
aliquot Panegyricis Academicis.

Schönleben, Johann Ludwig

Salisburgi, 1676

Discursus VIII. Dominica VI. post Pentecosten. Antithesis Beneficentiæ.
Thema. Misereor super turbam, quia ecce iam triduo sustinent me. Marci
8.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47093](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47093)

DISCURSUS VIII.

Dominica VI. post Pentecosten.

Antithesis Beneficentiæ.

T H E M A.

Misereor super turbam, quia ecce iam
triduo sustinent me. *Marci 8.*

S Y N O P S I S.

- I. Regia & divina virtus est beneficentia, quæ vota prævertit, uti hodie Christus, qui non rogatus misertus est turbæ.
- II. Hanc representat nubes pluvijs gravida Dives in omnes. Sic quippe Deus benefacit etiam ratione carentibus creaturis; quanto magis hominibus.
- III. Ipsa desideria apud Deum obtinent precum locum, & ambit ipse desiderari à nobis ea, quibus indigemus.
- IV. Unde & beneficia accelerat proscripta omni mora, sic Stephano certanti coronam ostendat antequam plenè mereatur.
- V. Centurio Evangelicus nondum petierat sanitatem servit, & iam Christus se venturum pollicebatur, satis erat infirmuisse. Ad pœnas tardus est Deus, ad beneficia volat. Sic & Zachæo benefacit.
- VI. Turba hodierna non petit alimenta, & eius miseretur Christus, ultro offerens id, quo indigebat; pro tridui sustentia tantum miraculum efficit, sicuti & Ninivitis quadraginta dies convertit in triduum, & veniam dedit pœnitentibus Deus, quia festinat benefacere.
- VII. Quinimo rogatus plus concedere solet quam petatur, uti multis exemplis innuitur.

Et

Et tamen nullam ei rependimus gratitudinem.

VIII. Cito obliviscimur beneficiorum, uti pincerna Aegyptius Iosephi à quo fuit affecuratus de liberatione à carcere. Nempe antica sunt promissa quae cito oblivioni traduntur.

IX. Ita & nos cum Deo agimus, cum proximis, nec qui-

dem rependimus accepta: & sepè pro beneficijs reddimus iniurias: debitam mercedem miseris non persolvimus.

X. Converso Cisterciensi medius denarius non datus pro navlo obstaculum fuit ad caelum. Beneficos Christus in suprema die ad se evocabit, immiseri-cordes & ingratos repellet.

Misereor super turbam, quia ecce iam triduo sustinent me. *Marci 8.*

I.

REgiam virtutem esse beneficentiam agnovit quondam Anaxilaus apud Phavorinum, qui rogatus, quid esset in regno beatissimum? respondit: *nunquam vinci beneficijs.* Magna virtus, si tamen aliquando cuiquam contigit non esse ab ullo victum. Divinam potius appellavero beneficentiam cum Seneca: *Qui dat beneficia Deos imitatur: & tantò operatur divinius, quanto minus recipere sperat, praesertim si & desideria praeveniatur, & celeritatem adiungat. Optimum est (inquit idem Seneca) antecedere desiderium cuiusq; proximum sequi. Illud melius, occupare antequam rogemur, quia cum homini probo ad rogandum os corruat, & suffundatur rubore, qui hoc tormentum remittit multiplicat munus suum.* Quis ita benefacit praeter unum Deum? qui non tantum modicum laboris sui causa impensum ingentibus donis cumulat, sed occupat

Phavor. ap. Lang.

Sen. de Benef. lib. 3. c. 15

Idem Senec. de Benef. lib. 2. cap. 1.

M 2

an-

antequam rogetur, & multiplicat munus suum. Id quod evidenti experientia nobis hodiernum proponit Evangelium. Triduo fortè Evangelizantem, & curantem ægrotos, propriæ magis utilitatis causâ, quàm servitij Christo exhibendi, secutæ sunt turbæ Christum benedictum; & ecce sua sponte, rogatus à nemine, eorum misertus abundantè reficit cibo, & dum pascit corpora miraculoso eventu, pascit, & saginat etiam animas: *multiplicat munus suum.* O verè bonum Dnminum, qui tam pronus est ad benefaciendum: *Misereor* inquit *super turbam, quia ecce iam triduo sustinent me.* Verè sollicitum, ne ab ullo vincatur beneficijs, ne quid servitij admittat sine liberalissima remuneratione. *Triduo sustinent me.* Quis hominum tam accuratè dies & penè horas numerat impensè sibi obsequij, ut illicò properet ad compensandum laborem? Moveor ex consideratione tam promptæ & acceleratæ beneficentiæ, ut præfenti discursu nonnihil de ea differam, eamq; contraponam humanæ beneficentiæ, quo magis inardescat anima nostra humanæ beneficentiæ, quo magis inardescat anima nostra ad alacriter serviendum tantæ bonitati.

Picinell.
lib. 2. n.
134.
Rom. 10.

II. Divinam liberalitatem, & beneficentiam repræsentaturus Academicus pinxit nubem pluvijs gravidam incumbentem horto floribus confito, & adiecit epigraphen: *Dives in omnes* alludens ad Paulinum dictum: *Idem Dominus oranium dives in omnes.* Quo quidem Symbolo non solum exprimitur beneficentia divina in omne genus humanum, sed etiam in omnem omnino etiam inanimem creaturam. Nam Deus ultrò non rogatus, non impulsus aliquo sui commodo, spontè produxit omnia
crea-

creata, & illa beneficentissime conservat in suo esse, ut eleganter Philosophatur Basilii Seleuciensis *Non erat cœlum, non terra &c. solus enim Deus erat. Deus ipse esse fons, vitæ thesaurus, ortus non indigens, bonitate scatens. Hinc ea quæ non sunt vocat, non rogatus, non supplicatione invitatus, non existentibus dat existere.* Et si hoc præstat creaturis irrationalibus, sensu carentibus, ut eas producat & conservet in suo esse, quanto magis præstabit conditis ad imaginem & similitudinem suam? *Dives in omnes est, & longè ditissimus in eos à quibus vel modicum servitij sibi videt exhiberi, cum gaudeat occasionem sibi dari munera sua non solum dandi sed & multiplicandi, tametsi non rogetur.*

S. Basil.
Seleuc.
Orat. 12.

III. Id ipse nobis per Isaiam Prophetam insinuat illis verbis: *Sitientes venite ad aquas: qui non habetis argentum properate, emite absq; argento &c.* quasi diceret: Scio vos multis indigere, & sufficit si desideretis accipere; ecce nubem gravidam nimbis liberalissimæ beneficentiæ, *venite ad aquas*, nullum pretium peto: volupe mihi est vobis beneficia larga impendere. Hunc sensum attigit S. Gregor. Nazianzenus ad allegatum textum ita differens: *Hoc bonum nempe Dei favorem, & dona, solo voluntatis pretio emendum ibi proponitur: appetitionem ipsam Deus ingentis pretij loco habet, sitit sitiri, bibere cupientibus potum præbet: cum ab eo beneficium petitur, beneficio ducit: prompta, munifica, atq; proluxa natura est: jucundius dat quàm alij accipiunt.* Hæreant altè infixæ illa potissimum: *cum beneficium ab eo petitur, beneficio ducit: quasi nos beneficium conferremus Deo, si patiamur eum in nos esse beneficium.* Id David agnoscens Prophetico spiritu aiebat de Deo. *Quid retribuam*

Isai. c. 55.

Nazian.
Orat. in
S. baptis.

Psal. 115.

buam Domino pro omnibus quæ retribuit mihi. Ergone Deus Davidi retribuit cum donat? Ipse ambit dona sua nominari retributionem, ut ostendat quantum anhelat homini benefacere, & videri vult rependere cum ultro liberalis est.

Cant. 2.

S. Amb.
ser. 6. in
Psal. 118.Euseb. E-
miss. ap.
Baëz.

IV. Amplius adhuc divina hæc beneficentia elucescit quod moram omnem proscribat, & ad subveniendum acceleret, unde ab amoris eam radice pullulare non dubites. Alatus est amor, tarditatem nescit. Sponsa in Canticis sub allegoria hinnuli transilientis colles eam adumbrat: *Ecce iste venit saliens in montibus transiliens colles: similis est dilectus meus caprea hinnulq; cervorum.* Ad quæ Galfridus in Allegorijs: *Magno se gaudet amore præventam, in eo quod venientem cum celeritate conspiceret.* Elegantius Ambrosius super hoc differens, sub sponsæ nomine inquit: *Ecce hic advenit saliens: adhuc ego eum quæro, & ille iam venit; adhuc ego suffragia capto, & ipse iam proximus est: ego suscitari mihi charitatem cupio, & ad me plus charitas ipsa festinat.* Ad experientias vos ducam. Certabat Stephanus pro fide quam prædicabat, fortis athleta inter lapidum grandines, & qui coronam promisit legitimè certantibus, iam coronam illi offerebat ante certaminis & agonis finem. *Ecce video cælos apertos, & Jesum stantem à dextris virtutis Dei.* Unde præproperea hæc laboris merces ac retributio? Alata est Dei beneficentia, amat munerari celeriter nondum exantlato labore. *Vide quantum agat* (sic ratiocinatur in hunc locum Eusebius Emislenus:) *in pectoribus servorum suorum divinæ charitatis ardor. Necdum explet famulus ministerium suum, & iam Dominus aperit regnum suum.*

V. Explicabat Centurio servi sui ægritudinem

nem, descensurus ad preces nisi præveniretur: Illi-
 cò Dominus: *Ego veniam & curabo eum.* Quid pro-
 mittis Domine quod nondum disertè petijt Centu-
 rio? nempe *plus charitas ipsa festinat.* Quod obser-
 vans Basilius Seleuciensis: *Miserabili dictione Do-
 minum Centurio allectabat. Quid igitur ad eum summa
 benignitas? Ego inquit veniens curabo eum. Beneficen-
 tia preces antevertit.* Latro in Cruce sui tantum
 Christo commendat memoriam in futurum, &
 Christus anhelans benefacere non expectat futu-
 rum tempus sed in præsentì illi pollicetur, imò
 plus pollicetur, quàm ille petat. Petebat ille: *Me-
 mento mei dum veneris in regnum tuum.* Et audit econ-
 tra: *Hodie mecum eris in Paradiso.* Obstupescit ad
 hanc celeritatem Beneficentiæ divinæ S. Ambrosi-
 us, & ait: *Tanta fuit celeritate salvatus, ut peccata e-
 ius gratia præveniret, antequam pœna: & prius in malis
 suis coepit gloriari, quàm puniri.* O volatum charitatis
 ineffabilis! O beneficentiam inexplicabilem! Prius
 dat quàm rogetur, & vix rogata accurrit. Ascende-
 bat sycomorum Zacchæus volens solum videre Je-
 sum, & illico audit: *Festinans descende:* quorsum
 hæc festinatio necessaria? *nempe quia hodie in domo
 tua oportet me manere:* quia ego festino tibi benefa-
 cere, quia ardor charitatis meæ me impellit ut ci-
 tò tibi exhibeam gratias, *festinans descende.* Advertit
 hanc celeritatem divinæ Beneficentiæ S. Laurent.
 Novariensis hunc locum pertractans, & alloquens
 Christum inquit: *Domine quid est hoc quod dicis? a-
 scendit in arborem, ut videret, necdum ingemuit: nun-
 quid confessus est maculam suam? aut flagitia replicavit?
 nunquid flevit ante te? & dicis illi: Hodie in domo tua
 oportet me manere. Vix adhuc vel videre te meruit, &
 iam*

Basil. Se-
 leuc. orat.
 19.

S. Am-
 brof. ser.
 de Passio.

S. Laur.
 Nov. hom.
 de pœn.

iam angulos eius visitas? Verum hoc officij tui est, & indulgentissimæ curæ. Itanè verò officium Dei est prævenire preces, & desideria? & plus largiri quàm optetur? Zachæus solum videre cupit, & cum videt, hospitem ultroneum habet, salutem consequitur, fit ex publicano Confessor Christi. O verè bonum Dominum! qui & citò postulatis annuit, & quæ servus postulare non præsumeret, ultrò offert. *Occupat antequam rogetur, & multiplicat munus suum.*

VI. An aliquis ex hodierna turba Evangelica quæ triduo Christum secuta est, sive verbo sive nutu à Christo petierit alimenta, non constat ex Evangelio: vero similis est Christum benedictum sua sponte misertum, & ultrò parasse mensam in solitudine; quia *hoc officij eius est, & indulgentissimæ curæ.* Hinc nec cogitantes de saturitate iussit discumbere, panes qui aderant frangi, & *multiplicavit munus suum*, solum quia triduo sustinuerunt eum, vel ut ait Matthæus, *triduo perseverarunt cum eo.* Revocat mihi hoc triduum in memoriam acceleratam condonationem peccatorum Ninivitis ad quos missus fuerat Jonas, ut prædicaret: *Adhuc quadraginta dies, & Ninive subvertetur.* Ubi septuaginta legunt *Adhuc tres dies.* Miratur S. Hieronymus quod cum in Hebræo expressè habeatur *quadraginta*, ut nec verbi, nec syllabæ nec accentus ulla sit communitas cum tribus diebus, nihilominus septuaginta Interpretes posuerint *tres dies* pro quadraginta. Eodem modo miratur S. Augustinus. Sed Glossa apud Hugonem Cardinalem videtur utrumq; conciliare, quod scilicet intra triduum conversa ad Dominum civitas spiritualiter eversa sit. Notat præterea Hugo quod cum Ninive fuerit tanta

Jon. 3.

ta Civitas ut trium dierum circuitum amplecteretur: Jonas ingressus eam dicatur uno die, *Cœpit Jonas introire civitatem itinere diei unius.* Ad quæ Hieronymus: *Memor præcepti & sui naufragij, iter trium dierum festinatione unius diei complevit.* Cur tantopere festinandum erat? si quadraginta dies ad pœnitentiam dati fuerunt, nonne lento passu melius exequeretur Jonas divinum imperium? Minimè: quia novit Jonas ingenium divinæ misericordiæ & pietatis. Vix auditus dicere: *Ninive subvertetur:* Vidit Ninivitas currere ad saccos & cilicia, unde sibi aliud persuadere non potuit, quàm illicò adfuturam veniam, & misericordiam Dei. Propterea terminus subversionis moralis seu spiritualis in triduum coarctatus est. Vix cœperunt agere pœnitentiam, & consecuti sunt veniam. *Ut est nuntiatus Ninivitis interitus, credunt, & timent, & quanto sciunt Dominum non esse mendacem, tanto propensius eius de pietate præsumunt,* inquit Zeno Veronenis. Mirum effatum! si sciunt non esse Dominum mendacem, quomodo præsumunt de pietate, ut eam exercendo se quasi mendacem constituat, abrogando quod decreverat. Sed eo videtur collimare S. Zeno, quòd licet credant Dominum non esse mendacem, qui decreta infringat, tantam tamen in ipso agnoscunt pietatem & misericordiam, ut malit periclitari de nomine vera nuntiantis, quàm de nomine misericordis. Et non fefellit eos pia præsumptio, quia *Misertus est Deus.*

VII. In omni profecto beneficio divino, si advertere volueris & celeritatem deprehendes, & plus quam optetur concedi: ut rectè de Deo dixerit Ambrosius: *Uberior est gratia quàm precatio.*

Dom. Pars II.

N

Pe-

Hugo
Card. in
c. 3. Jon.
S. Hierou.
in Jon.

S. Zeno.
Veron.
ser. de
Jona.

Ambros.
in Psal.
118.

Petit filium Abrahamus; obtinet non tantum filium, sed posteritatem numerosam sicut stellas cœli, ex qua ipse Dei Filius nasceretur: Optat Jacob reditum sui Beniamini, recipit non tantum Beniaminum, sed & Josephum, quem pridem mortuum existimabat: Petit Ezechias vitam prorogari ad unum annum, & addit ei Deus annos quindecim. Petit Anna unicum filium, & dedit ei Deus præter Samuelem tres filios. Optat Tobias reducem filium, & recipit cum filio uxorem filij, & argentum mutuo datum. Usque adeo *uberior est gratia quam precatio*. Tantæ bonitatis exemplar imitari deberet mundus, & animari ad retribuendas retributiones, sed heu! quàm ingratum se Deo exhibet! quàm parum divinam æmulatur beneficentiam! Eleganter aiebat Thomas Morus ille Angliæ ocellus: *Benè ac laudabiliter facta pro merito compensare mundus hic nec ingratus solet, nec gratus potest*. Tanta siquidem, & tam exaggerata in nos beneficia Deus multiplicat, ut quantumcunque studeamus gratitudini, moriamur tamen ingrati, & multò veriùs ad eum dicere possimus, quàm olim Seneca ad Cæsarem: *Hanc Cæsar habeo injuriam tuam; effecisti ut viverem & morerer ingratus*. Atque utinam vel aliqualem conaremur exhibere gratitudinis notam, & cum Deo non possimus benefacere, ipsius imitando beneficentiam, proximis nostris, qui sæpius ope nostra indigent, imò qui nobis benefecerunt, vicissim benefaceremus!

Tho. Mor.
ap. Cor-
nel.

Senec. 2.
de Benef.
c. 25.

VIII. Conjectus erat in carcerem (ut alterius iterum tridui mentionem advocemus) Joseph in Ægypto. Cum eo erat Captivus Pincernarum Magister anxius de somnio futurorum præfago.

Ex-

Explicuit somnium Joseph: *Tres propagines tres ad-
 buc dies sunt, post quos recordabitur Pharao ministerij
 sui, & restituet te in gradum pristinum.* Addebat som-
 nij interpret Joseph: *Tantum memento mei cum bene
 tibi fuerit, & facias mecum misericordiam.* Quæ 70. in-
 terp. sic legunt: *Memor esto mei per te metipsum, cum
 bene tibi fuerit, & facies in me misericordiam, & memor
 eris mei.* Quid tam sollicitè inculcat sui memoriam
 non contentus dixisse semel *memor esto mei*, ut idem
 secundo repetat: *memor eris mei.* Itane putat oblivio-
 sum, ut post tres dies non posset meminisse accepti
 solatij & beneficij? Audite causam è calamo Am-
 brosij. *Ideo secundo repetiuit memor eris mei, quia sci-
 ebat non recordaturum, cum potentiam recepisset. &c.*
*Sed quod pejus est, citò beneficij irrepit oblivio secundis
 rebus.* Hæc Ambros. quod etiam ipse sacer Historicus
 innuit historiam concludens: *Succedentibus pro-
 speris præpositus Pincernarum oblitus est interpretis sui.*
 Sciebat Joseph mundi morem, quod in necessitate
 polliceatur mira; in prosperitate nihil cogitet de
 gratitudine. Cum aulicò habebat negotium, qui-
 dum alicujus indigent servitio magnis eum promif-
 sis lactant, dum verò consecuti sunt quòd optabant,
 ne quidem respiciunt benefactorem. Unde sapien-
 ter agebat Æneas Sylvius Aularum artes expertus:
*Verum est tritum sermone proverbium: facies hominis,
 facies leonis. Omnes hodie simulati sumus amici: amare
 fingimus, non amamus: Atq; idcirco ubi ades subservio
 tibi, obsequor, quidquid iubes facio, ut videar te diligere:
 ubi absis, nihili te pendo; quia vel non redibis, vel si re-
 meaveris, dicam me fecisse omnem diligentiam, & alios in
 culpa fuisse, quod res ex tua non sit expedita sententia.*
 Hoc noverat Joseph ideo movebat semel & iterum.

S. Am-
 brof. lib.
 de Joseph.
 c. 6.

Æn Sylv.
 Epist. 54.

Memor esto mei. Et tamen non fuit memor per totum biennium, donec haberet occasionem se commendandi suo Regi, & suggerendi Interpretem somniorum.

Lactant.
lib. 2. Inst.
div. c. 1.

IX. Ita prorsus cum Deo agimus, ut observat Lactantius: *Tunc maximè Deus ex memoria hominum elabitur, cum beneficijs eius fruuntur.* Ita cum proximis nostris agimus, acceptorum immemores; accipiendorum iterum à Deo incuriosi: & dum nobis bene est, cum nobis Deus sua bona multiplicat, nihil cogitamus, ut erga proximum indigentem, quiritantem, afflictim opem postulantem beneficentiam aut misericordiam exerceamus. Ad accipiendum celeres advolamus, ad reddendum vel erogandum testudineo passu, & ne quidem testudineo incedimus. Accurrunt viduæ, pupilli, afflicti, oppressi ad Judices, ad causidicos; quamdiu aliquid afferunt, audiuntur, verbis saccharo illitis salutantur; cum parum superest, mille excusationibus arcentur à conspectu: iam tempus non habemus quia tempus est prandij, jam caput dolet, iam eundum est ad magnos Dominos, iam scribendæ nescio quo literæ. Deniq; beneficia amplectimur cupidè, alijs vel ulla impendimus, vel parcissimè. O quàm difficile aliquando rationem illi reddituri sumus, qui tam multa in nos bona contulit, & conferre non cessat, ut & nos disceremus alijs benefacere, quos sui loco nobis substituit. Cum enim ipse nostris bonis non egeat, indigentibus suas vices commisit, ut in illis ipsi beneficia saltem aliquatenus rependeremus. Nos tamen eo subinde inhumanitatis procedimus, ut non tantum non benefaciamus quærentibus auxilium, sed insuper per

in-

iniurias opprimamus. Sunt qui per dolos & fraudes mutuo acceptas pecunias tergiversantur restituere, ut longis litibus & expensis repeti eas necesse sit. Sunt qui promeritam operarijs, servis, ancillis & iustè debitam mercedem ex obvia & consulto excogitata causa persolvere abnuunt: Sunt qui per illicita lucra & foenora duplum sæpè extorquent à miseris &c. hoc non est benefacere sed malefacere, hoc non est imitari Deum, sed Dæmonem, qui deceptor fuit ab initio.

X. Rem omnibus altè demittendam in pectus narrat Cæsarius Heisterbacensis de quodam Converso Cisterciensis Ordinis, qui transiens flumen Albim in Saxonia, cum naulum nautæ persolvere non posset, promisit in proximo se missurum dimidium denarij. Reversus domum, velut rem parvi momenti, neglexit. Interim ægrotans, & ad extrema deductus in ecstasi vidit se ad cælum conscendere, sed obstaculum injici à dimidio denario, quem promissum & iustè debitum non persolverat: visus quippe illi est denarius sensim crescere, ut tandem mundo maior videretur. Sensibus restitutus narravit visum; quare illico Abbas integrum denarium creditori nautæ transmisit, quo persoluto, Conversus ille eadem hora migravit è corpore. Adjungit author: *Quod si pro tantilla re cælum ingredi non potuit, quid illis eventurum est, qui non obolum, sed vel multos florenos retinent, vel diu solvere morantur?* Quid illis eventurum est qui pauperes, viduas, pupillos, peregrinos, destitutos patrocinijs, juvare consilijs, auxilijs recusant, imò ut ab ijs liberentur, contumeliosè repellunt, injustè opprimunt? Profectò sicut de misericordibus & beneficientibus

Cæsar.
Heisterb.
To. 2.c.35

Matth. 25.

proximo gloriabitur Christus in illa die suprema, eosq; ad se invitabit *Venite benedicti Patris mei, Esuri-vi enim & dedistis mihi manducare &c.* Ita immisericordes à se repellent cum indignatione: *Discedite à me maledicti in ignem æternum. Esuri-vi enim & non dedistis mihi manducare; siti-vi, & non dedistis mihi potum, hospes eram & non collegistis me &c.* quia scilicet proximis in necessitate constitutis non succurristis, immemores meorum beneficiorum, quæ ideò largè in vos profudi, ut de ijs etiam alios participes faceretur, ut de ijs mihi in persona indigentium latenti gratitudinis aliquid rependeretur. *Quandiu enim non fecistis uni de minoribus his, nec mihi fecistis.* Atq; hæc est *Antithesis Beneficentiæ* divinæ & mundanæ, quæ utinam in nobis operetur divinæ beneficentiæ imitationem.

DIS.